

keberg. Men denna segersyn varade alltför kort. De tappreste Danskarne församlade sig omkring sin Dannebrog och gjorde ett hästigt anfall. Deras ståndaktighet segrade, så att Svenska baneret måste vika. Det fördes långsamt utför höjden igen.

Då Sture icke såg sig istånd att intaga Brunkebergs höjd, beslöt han att angripa de Danskes venstra flygel på Clara gård. Anfallet var tappert. Sture sjelf störtade sig i den hetaste striden, der hans svärd utförde mången lysande bedrift. Framför honom sprang då en fattig bonde, som hette Björn, och hvarthän riksföreståndaren red, der röjde bonden med sitt tveäggade svärd rum för honom.

När Danskarne sågo, att flygeln på gårdet började vika, nedsteg sjelfva hufvudstyrkan från Brunkeberg till dess hjälp. Svenskarne gladdes att äntligen finna sin fiende på jemna fältet, och angrepo honom frimodigt.

Nu anlände äfven Nils Sture med Dalkarlarne till Näckeström. Knut Posse utsände från staden några båtar, som söndersågade Näckebro, och striden blef ganska häftig äfven på denna flygel.

På öppna fältet förmådde Danskarne icke emotstå det Svenska anfallet. Sturens kämpar nedhöggo dem, som omgäfvö Dannebrogen, och eröfrade detta Danskarnes hufvudbaner. En pil träffade konung Christian sjelf i munnen; och hans folk begynte vika öfverallt. Med förnyad ifver trängde Svenskarne på. Alltiflere fiender stupade för deras svärd, och de öfriga måste fly.

De flyende ilade till Näckebro, men der angrepo dem Dalkarlarne. Sjelfva den söndersågade bron brast, och många funno sin död i vattnet. Med möda undkom konungen till sina skepp med de få öfverblifne af sin lysande här. Han skyndade till Danmark och vågade icke mera angripa Sverige.

De Svenska hjeltarne intågade i Stockholm, der riksföreståndaren emottogs af sin jublande gemål, och begaf sig till Storkyrkan, för att tacka Gud för den herrliga segern vid Brunkeberg.

Christians son, Hans, ärfde med den Danska kronan begäret till den Svenska. Efter många stämplingar och strider tågade han till Stockholm. Dalkarlarna, som ryckte till Sturens hjälp, blefvo slagna vid Rotebro. Sture sjelf gjorde ett utfall, men blef i en strid utanför sjelfva slottsporten, der han öfvergafs af sina egna kämpar, slagen, så att han måste begära fred 1497.

Konung Hans förmodde endast i fyra år behålla Sveriges krona. Svenskarne återkallade den ädle riksföreståndaren till regeringen, och han församlade Svenska allmogen, till att som vanligt kämpa för sin frihet. Konung Hans hade i Stockholms slott lemnat sin drottning Christina. Besättningen försvarade sig tappert, men efter ett halft år måste den gifva sig.

Den älskvärda drottningen blef med all ridderlighet bemött af sina besegrare

Under hela Svante Stures regering skedde intet anfall af Danskarna. Men den unge Christiern ankom 1517 med sin flotta och gjorde landgång. Sten Sture den yngre dref honom likväl tillbaka, så att han den gången intet kunde uträtta. Följande året kom han ånyo. Han slog läger på Södermalm, och lät beskjuta det yttersta tornet vid Söderport. En stormning, som han försökte, blef afslagen. Emellertid nalkades Sture med en Svensk här. Christiern tågade till Brännkyrka, der ett slag föreföll, hvori Christiern led ett betydligt nederlag. Han drog sig tillbaka till sitt läger på Södermalm. Men han vågade icke eller dröja här länge, utan tog sin tillflykt till skeppen. Då jagade herr Sture efter honom ifrån staden, nedgjorde många af hans folk, trängde ett betydligt antal ned i sjön vid Tegelviken, samt tog omkring 300 fångar. Det var efter detta nederlag, och då Danska hären

af motvind hindrades att fly hem, som Christiern, sedan han genom ett låtsad förlikningslust skaffat sig stillestånd, och fått gisslan till säkerhet för ett personligt besök i Stockholm, trolöst begagnade sig af en uppkommen gynnande vind, och förde med sig fångne de Svenska ädlingar han emottagit såsom gisslan.

Sedan Sture i Januari 1520 blifvit skjuten vid Bogesund, och hans gemål i Stockholm endast fick emottoga sin herres lik, ankom Christiern med sin flotta till hufvudstaden. Då den ädla Christina Gyllenstjerna beredde sig att försvara hufvudstaden, insåg Christiern, att han med härsmakt icke skulle kunna vinna den. Han tog därför sin tillflykt till list och förställning. Svenskarne hade tröttnat vid oroligheter och strider. Christiern lofvade dem en rättvis regering.. Hans utskickade vidtalade besättningen i Stockholm. Slutligen, bestormad från alla sidor, icke af fiendens vapen, men af vänners råd och uppmaningar, uppgaf Chri-

stina slottet och staden; hvarest Christiern derstädes höll sitt intåg. Han bade heligt lofvat, att icke någon Svensk man någonsin skulle straffas för de krig, som förut blifvit förda, samt att ingen kunde åtalas inför verldslig eller andelig domstol för det förflutna. All blodsutgjutelse skulle förglömmas, och Christina bibehålla sin gemåls förläningar.

Konung Christiern seglade nu till Danmark, men återkom inom Oktober månads slut samma år till Stockholm, för att låta förklara sig som Sveriges arfkonung. Den 1 November lät Christiern hylla sig på sjelfva Brunkeberg, i en uppbyggd borg eller skådeplats, under det hans krigsfolk omgaf foten af berget. Stockholms stad skänkte honom dervid ett kredenskar af silfver, som vägde 345 lod och var fylldt med 60 stycken Ungerska gyllen. Den 4 November kröntes Christiern i Storkyrkan. Nu börjades lustbarheter, hvarvid konungen visade det gladaste lynne. Men medan han undfåg-

nade och skämtade med de Svenska gästerna, öfverlade han i hemlighet medlen att förgöra dem. Hans förtrognaste gjorde flera förslag att beskylla dem för något diktadt brott. På tredje dagen efter kröningen framträdde den nedrige erkebiskopen Gustaf Trolle och begärde skadestånd för hvad han lidit under den siste Sturens tid. Han yrkade dödsstraff öfver de Svenska herrarne, som dömt honom från sitt embete. En domstol af tolf ledamöter tillsattes, för hvilken Trollesjelf blef ordförande. Christina Gyllenstjerna framkallades först och fängslades. Derefter en mängd af rikets förnämsta herrar.

Den 8 November, en torsdag, besattes alla stadens gator med vakt och kanoner. Klockan 12 på dagen utleddes de fängslade herrarne på Stortorget. En spetsgård slöts omkring dem. Bödlar framträdde och, utan att ens unna dem bikt och sakrament, halshöggo dem. Nittiofyra personer, hvaribland tvenne biskopar, flere riksråder och adelsmän, borgmästare,

rådmän och borgare, blefvo aflifvade. De aflifvades kroppar blefvo liggande på torget. Följande dagen fortsattes blodbadet. Flera galgar hade blifvit uppresta, och i dem tillsatte en stor del af borgerskapet lifvet. Efter tvenne dagar, hvilka stadens invånare tillbragt under förskräckelse, lät Christiern hopsamla liken och föra dem till Södermalm, der de brändes. Riksföreståndaren Sten Sture den yngres lik uppgräfdes och kastades med de öfriga på elden.

Efter dessa bedrifter i Stockholm begaf sig tyrannen på sin eriksgata.

Gustaf Eriksson Wasa vann sina segrar i Dalarne och befriade der flera slott och städer, tills han ändtligen kunde företaga hufvudstadens belägring. Han antågade från norra sidan, på Brunkeberg. Vid sin ankomst dit visade han sitt folk Christierns galgar ännu fulla af Svenska män, och sade: »Här sen J spåren efter det Danska regementet.» Han lät nedtaga galgarna och begrafva de döda.

Ju mera Gustaf hunnit samla sina krafter, desto starkare bedrefs belägringen. Emellertid led han förluster vid åtkilliga utfall. Han sjelf måste oftast resa omkring till de olika lägren vid serskilda slott och fästen i landsorterna. Sjelfva belägringen kunde derföre icke alltid ledas af honom sjelf. Utom de starka läger, som voro på Lofön, vid Jerfva och Waldemarsön, lät Gustaf från Munkliderna (Kungsholmen) bygga en brygga tvärtöfver Mälaren till Södermalm. Emellan Södermalm och Waldemarsön (Djurgården) byggdes också en, tvärtöfver hela farvattnet. Vid ändan af denna bro upprättades ett blockhus, hvarifrån fiendens fartyg kunde beskutas, om de nalkades.

Gustaf hade emellertid blifvit riksförståndare och slutligen konung. Han använde sin makt att äfven sluta förbund, som kunde vara förmånliga och till bistånd. Så förskaffade han Sverige hjelp af en Lübsk flotta, som utgjordes af femton skepp, under amiral Bruns befäl.

Vid ett tillfälle, då Norrby kom staden till undsättning, begaf sig den Svenska flottan, i förening med den Lübska, Danskarne till mötes. Norrby träffades i skären, och var de förenade flottorna mycket underlägsen. Men i stället för att angripa fienden, lät Lübska amiralen kasta ankar. Förgäfves anhöll Gustaf själf, att han ville angripa. Hastigt inträffade en köld, så att Norrbys skepp infröso. Nu sökte Svenskarné att angripa dem, men den Lübska amiralen nekade till och med att lemna dem ett par kanoner, under föregifvande, att man aldrig hört, att en krigshär marscherat på hafvet, och att han icke kunde försvara sådant inför rådet i Lübeck. Då vinden kastade sig och isen bröts, undkom Norrby. Gustaf måste tåla hvad Lübeckarne ville, men han gömde förolämpningen i minnet och vedergällde den sedermera.

Slutligen kunde Stockholm icke längre hålla sig. Från riksdagen i Strengnäs reste Gustaf till Stockholm, den 21 Juni

1523. Staden uppgafs då. Enligt en gammal anteckning, lemnades stadens nycklar åt tvenne Lübska legater. Desse, såsom medlare, öfverlemnade dem åt konungen. Gustaf uppdrog befalet i staden åt sin höfding, Pehr Hård, och allt rustades till konungens högtidliga intåg.

Midsommarsaftonen skedde intåget. I kunglig skrud, omgifven af glänsande krigare, red konungen till Söderport, der borgerskapet mötte honom. De då i trenne år inslutna och belägrade borgrarne, kufvade af den Danska besättningen, hade uthärdat alla fasorna af en långvarig belägring. Sjukdom och hunger hade bortryckt större delen af folket, och hälften af husen stodo öde. Stockholms invånare hade sett den sista konungen förvandla spiran till bödelsyxa, och bortföra de förnämsta slägternas medlemmar, äfven fruntimmer och barn. De hade sett Sturens hjältemodiga enka bortsläpas i bojor. Men de hade hört omtalas, att en af de mördade herrarne, hvilkens far äfven var fången,

efterlemnade en hämnare i sin son. Ryktet om dennes bedrifter och slutliga upphöjelse hade inträngt inom de belägrade murarna. Tyrannens minnesvårdar af galgar och stegel omkring staden hade de sett nedtagas. Nu mötte de den unge konungen i spetsen för rikets egen härsmakt. Under de befriades jubelrop begaf han sig till Storkyrkan, der han inträdde och nalkades altaret, knäböjande inför den makt, som på underbara vägar, ur fängelse och landsflykt, genom nöd och faror, under strider och segrar, ledsagat honom till det herrliga målet, och bistått honom att fullända sitt första storverk, Sveriges befrielse.

Den tiden voro redan Malmarne, ehuru glest, bebodda. På söder stod Maria, på norr Jakobs kyrka, utom Clara klosterbyggnad. Gustaf sjelf hade begagnat Maria kyrka till ett bakhåll för Danskarna, och ansåg byggnaderna utom staden endast såsom tillhåll, der fiender kunde uppehålla sig. Han lät därför nedrifva dessa byggnader och befästade endast så mycket starkare sjelfva

staden. Slottet blef utvidgadt. Tornet Kärnan, som Birger Jarl uppfört till 57 alnars höjd, påbyggdes af Gustaf med 55 alnar. Under detta torn var S:t Eskils gemak beläget. Denna ryktbara kammare bestod af 4 stora hvalf, tvenne ända till 10 alnar i längd, höjd och bredd. Konung Gustaf hade samlat dessa hvalf så fulla med silfvertackor, »att dörren näppeligen kunde öppnas.»

Medan Stockholm ansågs såsom rikets fastaste stad och hufvudnyckel och snarare som en fästning än en stor stad, skedde kungliga kröningarna i Upsala. Erik XIV, som älskade prakt och hade många kungliga egenskaper, bidrog likväl icke serskildt till Stockholms försköning. Med skatten i Eskils gemak rustade han så, »att der inom 6 år icke mer en silfvernagel var till finnandes.» Från spetsen af tornet såg han, den 17 September 1568, från Rörstrandssidan, sina bröders fiendliga härar låga fram på Brunkeberg. Jöran Persson stod länge tigande vid hans sida.

Slutligen sade han: »Om J, nådigste herre, följt mitt råd och efter domen lagt hertig Johans hufvud för hans fötter, så vore detta ogjordt.» — »Du säger något,» svarade konungen. Erik steg der- efter ned från tornet, och satte sig i spetsen för sina hofmän. Han gjorde med vild tapperhet ett utfall emot Brunkeberg. Sjelf fäktade han i spetsen för sina trupper, och sökte sin broder Johan. Denne var dock icke med i striden. Hertigarnes folk måste vika tillbaka till Rörstrand, och konungen återvände till staden.

Nu blef frågan om underhandlingar. Men hvarken hertigarne, eller borgerskapet i staden, eller Dalkarlarne ibland konungens folk ville ingå på några vilkor, förr än Jöran Persson blifvit utlemnad. Konungen gjorde motstånd, men måste slutligen bevilja vilkoret. Dalkarlarne uppsökte kansleren. Han gjorde motstånd, men blef öfvermannad och med våld tagen. Då han hörde, att konungen lemnat tillstånd dertill, yttrade han: »Förr hade

jag trott, att himlen skulle falla neder, än konung Erik öfvergifva mig. Sen mitt slut och lären eder att mer söka Guds, än konungars nåd.» Nu lades honom en kaffe i munnen, och han utleddes genom Norrport och utlemnades. Sedan mannen rysligt blifvit pinad med den tidens svåraste tortyr, uppfördes han på Brunkeberg, der konungen från tornet kunde se skådespelet af hans afrättning.

Erik beslöt att försvara sig till det yttersta. Borgerskapet och slottets besättning gifvo honom ny trohetsed. Kanonerna från tornet och från hertigarnes skansar på Brunkeberg dånade en vecka mot hvarandra. Emellertid sparades icke hemliga underhandlingar. Erik blef öfvergifven af alltflore af sina anhängare. Sjelfva erkebiskopen gaf allt hopp förlo-radt, och en plan uppgjordes att en morgon öfverraska konungen. Om natten fördes en hop krigsfolk öfver till Långholmen. Klockan 8 om morgonen öppnades Söderport, och konungens egen mor-

bror, Sten Lejonhufvud, skyndade främst, för att hafva äran af konungens fängslande.

Utan att ana faran, satt Erik i kyrkan för att afhöra ottesången. Några trogna undersåter varnade honom hastigt, och han skyndade ut med sina drabanter. Fienderna voro redan på Stortorget. Konungen begynte att springa, för att först hinna fram till slottsporten. Den hatfulle morbrodern red honom fatt, riktade sin pistol på honom, och befallte honom gifva sig fången, eller dö. Erik fällde värjan och gaf sig. Men en af hans trogna drabanter genomborrade i detsamma herr Sten. Den befriade konungen upptog sin värja och anföll Dela Gardie, hvilken han sårade i armen. Genom hans egen tapperhet hejdades sålunda de anfallande, och han kom med sina drabanter lyckligt in på slottet, hvares portar stängdes.

Dalkarlarna, som utgjorde slottets besättning, lofyade att icke öfvergifva konungen; men då Per Brahe vidtalade dem, syntes de ej obenägna att uppgifva slot-

tet. Hertig Carl visade sig nu i full rustning utanför slottet, och begärde samtala med konungen. Erik begaf sig med honom i Storkyrkan. Der måste Erik afsäga sig regeringen och gå i fångenskap, som dock lofvades honom mild och konungslig. Men Johan, som bemäktigade sig thronen, utan att akta Carls rätt, visade föga broderligt sinne emot den fängne brodern. Den 9 Januari följande året stod Erik tillrätta inför ständerna i Storkyrkan. Han försvarade sig häftigt, men med kraft. Johan, som såg att hans tal gjorde intryck, afbröt honom och sade: »Du är ju alldeles från vettet.» Erik svarade med lifligt allvar: »Blott en gång har jag varit det, då jag släppte dig ur fångelse.» Men Erik dömdes från kronan.

Johan III arbetade mera på Stockholms förskönande. Han byggde tornet Kärnan, som af sin spira kallades Tre Kronor, 15 alnar högre, och lät åter uppföra de kyrkor, som fadren rifvit, Clara, Jakob och Maria. Dessutom lät han på det

ställe, der de i Stockholms blodbad mördade herrarne, jemte Sten Stures lik, blifvit brände och nedgräfsde, uppföra ett trädkapell, som erhöll namn af Sturekapellet. På Brunkeberg uppfördes ett vårdtorn, hvarifrån man hade utsigt öfver hela staden tillika med malmarne, der, isynnerhet omkring kyrkorna, alltflera hus begynte gruppera sig.

Under drottning Christinas regering erhöll staden sin förnämsta tillväxt. Slottet blef alltmer förskönadt, och tretioåriga krigets hjeltar använde ofta sina byten att bygga glänsande palatser i Sveriges hufvudstad. Från denna tid härleda sig de flesta äldre märkvärdiga byggnader, som ännu qvarstå.

Då Stockholm i senare tider icke utstått någon belägring, och de händelser, som rört hela Sveriges rike, icke egentligen tillhöra hufvudstadens serskilda historia, torde det blifva åskådligare att här öfvergå till en beskrifning af de märkvärdigaste

lokalerna med de historiska drag, som utmärka hvardera af dem.

EN VANDRING GENOM STOCKHOLM.

SLOTTET är den herrligaste byggnaden i Sveriges hufvudstad. Sådant det nu står, beundradt af både landsmän och fremlingar, såsom ett byggnadskonstens smakfulla mästerstycke, uppfördes det efter Nikodemus Tessins ritning.

Det gamla slottet hade under drottning Christinas regering blifvit härjadt af en eldsvåda, då öfversta våningen och fyra torn nedbrunno. Det förbättrades sedermera, så att det åter kunde bebos af hofvet. Men Carl XI beslöt att bygga ett nytt. Sjelfva byggnaden hann dock icke att företagas under hans lifstid, ehuru förberedande åtgärder gjordes. Sedan denne konung allidit den 5 April 1697, sattes hans lik på parad i en af slottets sa-

lar. Den 7 Maj uppkom i slottet en eldsvåda, som icke upptäcktes förr, än lågorna utbröto med sådan häftighet, att de icke mera kunde qväfvas. Det kungliga liket räddades med möda ur elden, ehuru den sal, hvori det stod, befanns bland de få kvarstående rummen. Lågor-nas raseri var förfärligt. De spelade omkring det flera sekler gamla tornet Kärnan, hvars spets, beprydd med de trenne gyldne kronorna, stolt höjde sig öfver förrödelsern. Men äfven det måste till slut böja sig. Det ramlade med ett dån, som icke en gång kunde förliknas med de förfärligaste artillerisallvor, säga gamla underrättelser derom. Det bar också tretio grofva kanoner, när det dignade.

Nybyggnaden sattes i verket under Carl XII. Efter Nikodemus Tessin var hans son grefve Carl Gustaf den som förestod byggnaden, och efter honom baron Hårleman. Den hade så fortskridit, att hofvet 1753 inflyttade derstädes. Men

byggnader, så stora som Stockholms slott, blifva egentligen aldrig färdiga, emedan alltid något på dem behöfver repareras. Den senaste tillbyggnaden består af *Lejonbacken*, en stor uppgång på slottets norra sida. Denna uppgång prydes af tvenne stora malmlejon, gjutna i konung Carl XII:s tid, och efter dem kallas denna ingång *Lejonbacken*. De granitblock, som utgöra pelarne och hvalfvet under *Lejonbacken*, äro utmärkta för sina kolossala proportioner, och allmänt af kännare beundrade.

På östra sidan utskjuta tvenne flyglar, emellan hvilka en blomsterparter och några häckar äro anlagda. Denna plats heter *Logården*, emedan der fordom några vilda djur underhöllos. Denna sida är vänd emot hamnen, som sålunda för våningarna hitåt erbjuder en skön utsigt. Midtframför *Logårdstrappan*, som också blifvit ombyggd af huggen granit, lägga flera ångfartyg till, ehuru vedskutorna hafva för sig erhållit det största utrymmet.

Den södra façaden af slottet prydes med några förträffliga troföer, gjutna i bly af Meijer, och auses af många för den vackraste. På Slottsbacken, den öppna platsen framför denna sida, står en obelisk af granit, som blifvit upprest af Gustaf IV Adolf åt Stockholms borgerskap, såsom en gärd åt dess trohet och nit under kriget 1788.

Den vestra façaden prydes af några sköna karyatider och medaljonger, gjutna i bly af Meijer, föreställande Svenska konungar. Af de flyglar, som här skulle motsvarat Logårdens, har den ena af brist på utrymme måst inskränkas. Tvenne halfruunda byggnader, hvilka bilda en slags förborg från den egentliga borggården, och innehålla högvakten och rum för riksantiquiteterna, hafva blifvit uppförda framför denna façad, inom flyglarnes område. Bland kanonerna framför högvakten äro tvenne, som blifvit tagna från Ryssarne af konung Gustaf III, under hans eget befäl i Finska kriget.

I södra porten är ingången på den ena sidan till Slottskapellet, på den andra till Rikssalen. *Slottskapellet* är ganska prydligt. Dess altartafva föreställer Christus i Gethsemane. Den påbegyntes af Bouchardon och l'Archevêsqve, samt fulländades af Sergel. Takmålningen är verkställd af Pasch. Predikstolen hvilar på en grupp af de fyra evangelisternas emblemer, som är gjuten af Meijer.

Rikssalen, som har samma storlek med Slottskapellet, är prydd med en thron och en thronhimmel, samt begagnas emellan riksdagarna för hofvets festiviteter. Under det Riddarholmskyrkan efter 1835 års brand reparerades, förvarades på rikssalen de fanor och andra troféer, som blifvit räddade ur kyrkan.

I östra porthvalfvet, der stora glasdörrar leda till Logården, står en marmorgrupp i kolossal storlek, af Sergel, föreställande Axel Oxenstjerna, som för historiens gudinna dikterar Gustaf Adolfs bedrifter. Från detta hyalf är uppgången

till de våningar, som kungliga familjen bebor. Konungens och drottningens rika salonger sträcka sig öfver norra sidan. Kronprinsens och kronprinsessans våningar äro belägna på den östra. Sjelfva trappan ditupp är beundransvärd för sin arkitektoniska skönhet. Historiskt märkvärdiga äro det rum, der Gustaf III afled, och det, hvaruti hans son arresterades och förklarades afsatt. I konungens rum äro flera utmärkta bilder uppsatta. Der stå åtskilliga af Sergels och Byströms statyer, hvaribland den förres Venus kallipygos, hvars hufvud blifvit modelleradt efter grefvinnan Höpken, och den sednares Victoria. Äfven flera tafior af utmärkta mästare äro här uppsatta.

Från Logården inkommer man i den norra flygeln till *Museum*. Der finnes ett rum i Egyptisk stil, prydt med Egyptiska fornlemningar. Ifrån detta kommer man in i en stor salong, der de förnämligsta skulpturarbetena förvaras. Bland dessa utmärka sig den antika Endymion sofvan-

de, hvilken fanns 1783 i Hadriani villa vid Tivoli, och inköptes af Gustaf III för 2000 dukater; Apollo och de nio Muserna, också förträffliga antiker; och flere sköna vaser. Af Svenska artister, finnas här: Fogelbergs sköna Oden, Apollo och Venus med äpplet, Byströms Carl XIII, Sergels herrliga Amor och Psyche samt den rusiga Faun. I det följande rummet förekomma byster af en mängd Romerska kejsare och kejsarinnor. Derefter följer ett rum, innehållande det så kallade Raffaels porslin, eller en mängd af den store konstnären målade lerkärl, hvilka han fyllde med teckningar, för att tillfredsställa sin älskarinnas far, som var krukmakare. Det sista rummet derefter innehåller Sergels efterlemnade modeller, till största delen i bränd lera. I *Målningens-Museum*, i en högre våning, finnas flera utmärkta tablör, de flesta och bästa af Holländska skolan. Bland Svenska mästares arbeten förtjenar nämnas Wertmüllers Ariadne på